



IOANNIS
LODOVICI VIVIS VA=
LENTINI VERITAS FV=
CATA SIVE DE LICEN=
TIA POETICA, QVAN=
TVM POETIS LICE=
ATA VERITA=
TE ABSCE=
DERE.

Louaniï apud Theodoricum Mar=
tinum Alostensem Anno, M. D.
XXIII, Mense Ianuario.



**IOANNIS LODOVICI VIVIS VERITAS
FVCATA SIVE DE LICENTIA POE-
TICA.**

Personæ Lodo. Viues. Ioānes Vergara,
Lo. Viues.



In tu tanta inter illos contentios
ne certatum? VER. Longe
aliter mirarere, si scires. VI.
Totam igitur rem sicut gesta est,
ordine percense, vt in eundem &
ipse adducar affectū, & sicut sumus *δμομαδεῖς*, si
mus etiam *δμοπαδεῖς*. VER. Narrabo quā
do quidem iubes, Nostī ne veritatem? VI.
Nunc plane iubeo tacere te, si aliter constatura
non est fabula, nisi veritatem norim. VER.
Quid ita? VI. Quia nondum inter philos
sophos constat, quid aut vbi sit veritas, taceo res
centiores hos, qui argutissimis nugis quærunt, sit
ne aliud veritas enunciationis, q̄ enunciatio, aliis *Questiones*
affirmantibus, aliis pernegantibus, etiam vt ex *de veritate*
cogitata sint complexe quædam significabilia,
quæ sint veritas, quod ita si habet, recte sibi cons

A ii suluū

IO. LODO. VIVIS.

Parmenides

Democritus

Stoici.

Epicuri

fuluit Pilatus, qui quumrogasset Christum dominum quid esset veritas? nō expectata repōsitione ilico abiit, cui si māsisset perpetienda fuerat tā inamabilis de cōplexe significabilibus disputatio. Verū prisci illi alii veritatis in hoc sublernari mūdo fictū & cōmentiuū putabāt nomē, alii tāq̄perditum & neq̄mancipiū in puteū velut in latumias relegabāt, erant qui tāq̄ lasciuā puellā modo proferre se & nobis ostendere, modo fugere & latitare variosq̄ nobis prebere lusus arbitrabātur, nō defuerūt veritatis prodigi, qui omnia plena veri, inq̄ oculos & cæteros sensus vltro incurrere facerēt, vt quēadmodū midē quæcūq̄ attingeret in aurū, ita sensib⁹ quæcūq̄ cēsuisent, in veritates puras putas cōuerterētur. Vtinā vel subsistere plus paulo Pilatus voluisset, vel respōdere quēsito dignatus esse Christus, scirem⁹ quid nā esset veritas. Nā quis melius de veritate disseruisset, q̄ ipsa veritas? VER. Est ergo Cristus veritas. VI. Plane. VER. Quid igitur veritatē modo te negabas nosse? VI. Quasi Cristū ipsū vt veritas est, norimus. VER. Tu hic plane altiora quēdā spectas, ego tibi simpliciter, & ex vsu vulgari hominū loquor, veritatis nomē nūq̄ audiuiſti? VI. Nomen equidē sæpissime & fertur

tur

VERITAS FVCATA.

tur in primis, nec est aliud crebrius in foro, quā
rei ipsius sit incredibilis penuria. VER. Hæc
ipsa veritas venit in domū generis humani pub
licā cōmunēq; comitata marito metu & odio fi
lio. VI. Hui tā bona mater tā malo filio. VER.
Quid ni etiā dicis, tā strenua vxor tā ignauo cōs
iuge? VI. Dīcturus erā, nisi preuertisses. VER.
At decebat dialecticum parrhisiensem locū pre
uertendi ac ne interfandi quidē dare. VI.

Eia tu ὁμότεχ^{ve}, perge, nam non constitui nisi ras
sissime interpellare te. VER. Erat veritas
cultu simplici, parabili, rusticano, habitu oris
totius subtristi & in seueritatem composito, vt fa
cile dīceres recens esse odium enīxam, nā plerūq;
tetricos illos vultus remittit, & in eodē animi tes
nore sinit oculos ac frontē blandescere, hanc asse
ctabatur ingēs philosophorum turba rectis quis
dā itineribus, alii auīs, sed affectari se omnes cla
mabāt, ita vt eorū multi spectantibus mouerent
risum, quū professi affectas in diuersum penitus
atq; adeo aduersū recederēt, Nullus tegebat ei⁹
latus, nā maritus paulū antecedebat, filius pone
sequebatur, Hunc cingebant iudæi illi veteres,
& christiani, Veritas ipsa pedibus interdum sus
is, interdum alienis faciebat iter, Gestabatur
a sene

Veritas
Odium.
Metus.

Veritatis
cultus.

IO. LODO. VIVIS.

Tempus. a sene quodā annoso sed viridi & cruda senectā,
 profunda ingluvie, famelico, dentibus ferreis, Sa
 turno nec facie absimili nec nomine, nam $\chi\rho\acute{o}\nu\omicron\sigma$
Falsum. appellabatur, vt ille $\kappa\rho\acute{o}\nu\omicron\sigma$, deambulabat in ad
 uersa porticu falsum. Homo quod nomē ipsum
 sonat, falsus omnino & in alios, sed in primis in
 se, modo femina, modo vir, hermaphroditū cre
Falsi cultus. didi, ornatu saneq̄ eleganti, & plane vrbano, seu
 quod potius est, aulico, aurea stola ad talosdemis
 sa, reticulo serico, flāmeo melitensi, mitra gēmis
 distincta, cincinnis alienis & ademptilibus, gras
 ui inaurium pondere, vnionibus crebris, monili
 aureo vario & amæno emblemate spectabili, grā
 dia in brachiis gestabat dextrocheria, & armil
 las faberrime elaboratas, erat ipsa fucata facie se
 dissima alioqui, labia & buccæ rutilabant purpu
 rissa cilia nigricantia stibide, tota quacunq; cer
 ni poterat incrustata cerusa, tartareas manus be
 ticæ chirothecæ integebant, nudum dorsum, &
 frōti mire dissimile, cruribus erat imbecillis, quo
 facilius erat illud fugiens cōsequi, q̄ claudos, me
Falsi comitatus. moriā exercebat, & si inconstātem atq; infelicem,
 comitabantur illud mendacium, periurium, astu
 tia, fraus, malus dolus, assentatio rustici non sane
 pauci, vrbani plurimi, homines eleganter educa
 ti

VERITAS FVCATA.

tí, nobiles, nitidi, locupletes magno numero, aulici pene omnes. Nam sine exceptione dicere inuidiosum est, nunc vnus quisq; quæ illorum hominum est modestia, exceptione se conclusum credit, falsum se suo vocari nomine ægerrime ferebat, potius aliqua fucorum appellatiõe, comites, vt se vulgus semper ad dominantis exemplũ facile componit, omnes aliena induebant nomina, reiectis propriis, ita mendacium vocabatur negligentia, periurium asseueratio veritatis, astutia prudentia, fraus deprehensa alias se pro ridiculo ferebat, & hilaritatẽ porrecta captabat frõste, alias pro prudentiæ opere laudem ex vituperio mutuabatur, dolus malus pro bono se & pro uidentia genito venditabat, assentationẽ audiui *Assentatio.* urbanitatem & ciuilitatẽ salutarĩ, ea modo amore volebat videri, modo admiratio, prorsus sanguine veritati cõiunctam esse & eadem iactabat teneri gente, idq; subinde deierabat persancte, rustici audiebant lætissimi si quando boni viri nũcuparentur. urbani, si domini, aulicostametsi bubulcorum filios, aliter q̃ nobilissimos compellari periculosum, ad arma protinus, cuncta erant in porticu veritatis contraria, nam illic nuda erant omnia, aperta, simplicia, certa, solida, & quo maxime

IO. LODO. VIVIS.

Cynici.
*Demosthe-
nes.*
Aeschines

Cicero.

Philosophi.
 maxime veritati similia, vera, itaq; verum erat
 verum, & rusticitas rusticitas, & falces falces, &
 ficus ficus, nisi q; interdū de verecundia nominū
 inter cynicos & alios philosophos decertabat. V-
 bi cōstitit veritas, iussit vt aliquis de se ad proxi-
 mā turbam concionaretur. Procedit Demosthe-
 nes dicturus. Aeschines magno tumultu inter-
 turbata contrariis sæpe illum castris stare coar-
 guēs, admurmuratū est a multitudine δ' εἶνος ἀνὴρ
 τάχα κερ καὶ ἀναίτιον αἰτιόωτο. multo minus admis-
 sus est Aeschines τραγικός πύθκος, cōponit se Ci-
 cero, incipit pallere & pertimescere, mirari om-
 nes atq; argumentum conscientiae interpretari,
 nescio quis syngraphā eius protulit, qua se veris-
 similia tātū cōsectari plerūq; sit professus. Accer-
 siti philosophi, sed nullus potuit dicere præ strepi-
 tu immodestissimo inimicorū. Nam vt quisq;
 cœperat aliquid præfari, cōtinuo a reliquis omni-
 bus nationibus reclamabatur nullo respectu do-
 minę veritatis, modo affectibus suis obsequeren-
 tur, malebantq; vel non laudari veritatem, q; ab
 homine laudari diuersę factionis. Summouet
 per preconem veritas gentiles omnes, & iubet
 christianum aliquem dicere, is cōmicata re cum
 priscis iudæis ex vtroq; instrumento hoc est actis
veritatis

VERITAS FVCATA.

veritatis magnū panegyricum exorsus de innu-
meris differuit, longū esset tibi paucis horis refer-
re, quę ille vix multis explicuit, plura multo colle-
git, q̄ de Traiano Plinius. Ostensus mihi est post
paulū cōmentarius, ex quo dixerat, qui propemo-
dū hęc capita cōtinebat, de iis quę ante veritatē,
Patrē illi esse principē & authorē huius vniuersi-
tatis, natam ante mundū exortum.

Sic esse relatum in acta sapientię.

Panegyri-
cus verita-
tis,

Ab ore altissimi produisse primigeniā dei filiā,
maiorē rebus aliis vniuersis.

Tum ipsam δεῦ λόγος esse hoc est dei siue sermo-
nē, siue orationem, siue verbū, siue rationem, siue
mentē. Nec solū sermonē sed initiū verborū dei,
Eius oculos omnia circūspicere, nihil vnq̄ falli.

Totum os salua liberali seueritate mirā prę se fer-
re affabilitatem, comitate allicere, humanitate
inuitare.

Lingua nihil faciūdius, dulcius, efficacius, certius,
Calamum esse scribæ velociter scribentis.

Vocem candidā, lenē, suauē, elatā, infractā, sono-
ram, nihil vnq̄ horribile, nihil asperum, nihil so-
nans re ipsa triste, qua insonāte mouetur terra,
cæli & elementa respōdent, bestię immanissimę
cātu flectuntur, atq; consistunt.

B i In

IO. LODO. VIVIS.

In brachiis id inesse neruorum robur, vt regem,
mulierem, & vinum, facile prosternat.

Quo magis mirabantur metui esse coniugem
Toro corpore vsq; ad imos pedes æqualem, & cō
gruentem esse.

Manus candidissimi opifices in fabrica huius v
niuersi, vngues nitidos gēmas sardonyches dixe
ris, miram in articulis digitorum firmitatem, qui
monstrorum essent effectores.

Quod Moses experimento docuit, coegitq; Phaz
raonis magos cōfiteri, vides quātā heres suppedi
tare queant vbertatē orationi? p̄sertim si quis
artifex dicat ex illis exercitatis. Veritas suis laudi
bus magnis illis quidē, sed nec verbulo tamē nō
verissimis delectata, cœpit de illis deliberare, qui
in aduersa porticu deambularēt, & n. affectū est
in mortales oēs materno, & deliciae eius versari
cū hominibus. Dedit magnis quibusdā viris ne
gotiū, & in primis Platoni vt illos deserto falso cū
impurissimo & teterrimo comitatu ad veritatē
trāsire adhortaret. Ibi derisa primū est veritas, q̄
regina vt se ferret, ne bracteolā qdē auri posside
ret, nihilq; ab acillis toto distaret cultu. hinc quū
multos versus cēce fūditarēt Homer⁹, alios acute
alios vt Platonē postea narrātē audiui neq; cœlū
attinē

Plato.

Homerus.

VERITAS FVCATA.

attingētes neq; terrā. Plato cœpit cū eo etiā versis
bus rē decernere, vt qui iuuenis multū carmine
valuisset. Homer⁹ accēsus iubet illū q̄ primū ab
scedere. Plato Homero & ceteris poetis intermina
tus est nullū illis fore in sua repu. locū, quā nunc
excitaret admirabilē. quippe quā soli sapiētes in
colerēt. Accurrit ad iurgiū Heraclit⁹ Ephesius, &
quū alia p̄ multa dixit, quę nec Homer⁹ qdē intel
lexit. cū illud paulo apert⁹, se nullū poetā sētētia
sua permissurū accedere ad sacra certamina. Des
niq; redit Plato legat⁹ re infecta. Nocte insequēti
magnus est in cōtubernio falsi fact⁹ animorū mo
tus. quod se dicerēt nefarie atq; impie fecisse. quū
tā ignominiose legatū veritatis reiecerūt. esse illā
germanā reginā & dominā mētīū humanarū. il
li esse eas natas nō falso. optimū & suauissimū mē
tiū pastū esse verū. ipsā quoq; vnice amare homi
nū genus. ita postridie pertumultuose in cōcionē
cōcurrūt. exposcūt vt legatī mittant, qui de federe
& amicitia inter principes verū & falsū agerēt.
gnari rerū negāt coire posse gratiā vllā & amici
tiā inter animos tā discordes. sed vt cōcitate mul
titudini satis fieret, placet mitti aliquot cū his mā
datis. paratos esse falsianos veritatē in regnū &
possessions suas recipere, si modo federe primū,

Heraclitus.
Ephesius

Legati.

Mandata

B ii deinde

IO. LODO. VIVIS.

deinde affinitate cum falso rege suo cōiungatur, aliter nihil posse conuenire, homines tā delicatis auribus & educatione aspera illa & rudia veritatis pati sine offensatione insolentię non posse, præsertim quū tam intolerabilē portet sobolē, approbātur mādata comitiis curiatis ab adulatione & poetis pro tempore habitis, de legatis dissidebatur, *Homerus.* quē publicus eo consensus mittebat, excusare sedulo permulta primum cæcitatē suā, deinde inopiā, tū senectutem, hinc magnas occupationes canendis versibus, & celebrando principe. Postremo pridianū cū Platone iurgiū, quo parum abfuerit, quin ad manus esset ventū. Platonē vero plurimū apud veraces posse ac polere. Quod si M. Tullius tā diu in republica versatus, & illa in patriā charitate legationem pacificatoriā tam honorificā tam reipublicæ vtilē & necessariā, a Senatu tam cupide oblatam recusauit, Quod in Antonii castris Ventidiū haberet & Saxā iratis in se animis, quid sibi cēserent faciē dū homini hac cōditione & vsu rerū. Vix poterat hęc oratio, quæ magna ex parte carmine dicebatur a multitudine auribus accipi, animis nullo modo. Tum silere turba per præconē iussa, præfecti urbis. *Etus vrbis ita disseruit.* Satis tibi & honestas legationis

VERITAS FVCATA.

gationis huius & vtilitas publica ipsæ per sese
persuaserint, vt munus hoc quod tibi patria im-
ponit, libens subeas, si modo qui te hinc arcent
obiices, amoueantur, itaq; adhibe animũ mētēq;
istam sublimē ac diuinã, vt quę tute ex te inuenis-
ses, si aduertisses animum, de homine audias lō-
ge & ingenio tibi & eruditione inferiore, tui cer-
te admiratore ac studiosissimo, quales habes per
vniuersum terrarũ orbē haud sane paucos, idq;
optimo iure respondebo ergo tibi tuo ordine &
paucis. Nã vides nec locũ neq; tempus orationes
ferre longiores. Cęcitātē obiicis. Hęc te nunq̃ a
maximarũ rerum actibus retraxit, aut retarda-
uit, sed puerũ habes, qui te ducit, & dabitur tibi
Hesiodus Ascreus comes homo bæotius visu &
lingua rusticana veritatis nō dissimili. At inopia
nulla res illi regno quo tē mittimus gratior, non
multos illic deprehēdes te opulentiores, sed ferēs
tecũ pro capsula chartarũ scriniũ Darii regis, quo
nihil tota Asia inuentũ est præciosius. Senectutē
mirũ vt sectatores omnes veritatis habeāt in ho-
nore, ea principē suũ delectari perhibēt. Acanti-
tibus versuum, quę te vnq̃ peregrinationes auer-
terunt: tum etiã forsan inter magistros illos, qui
se omnia scire & tenere profitētur, aliquid discēs,
quod

Hesiodus
Ascreus

IO. LODO, VIVIS.

quod ornamento tuis esse carminibus queat, quin te vltro illuc profectū oportuit, qui cupidine sciēdi tot maria ingressus es, tot insulas, tot remotissimas adiisti nationes. Plato Atheniensis cuius inimicitias metuis homo est quātū fama fert placabilis facile ac recōciliabilis. Tū q̄ illū tantum in regno veritatis valere putas, falleris, nā ne sis huius rei insciens, ipse paucis ante diebus, vt per se genarrāt, postulatus est a Iudæis furti & peculatus, ita opibus eius multū est derractū, & gratia imminuta, reumq̄ ab hominibus illo regno post christianos potentissimis & gratiosissimis peractū sollicitiorē de suo ipsius casu q̄ de tuis inimicitias offendes, quid si etiā vltro se adiungat tibi, vt legatiōis gratia aliqd̄ suo discrimini remediū pareret? Deniq̄ M. Tullius a te ne nomināndus quidē fuit, homo primū meticulosus, deinde qui susceptas inimicitias pertinacius exerceret q̄ reip. expediebat, testes excitauit Salustiū Crispū & Asiniū Pollionē, qui iureiurādo ita esse affirmarūt. His igitur de causis inquit & rationibus ego tibi obeū dā legationē censeo. tu quicquid agis, calliopem precor feliciter ciuitati nostræ euenire vt sinat, Acclamatū est a cōcione vt qd̄ felix & faustū esset, iret, perferret patriæ mādata ad veritatē. Et ille

Salustius.
Pollio

VERITAS FVCATA.

ille quidē Hesiodo comitatus & duobus a pedib⁹ ^{Legatio}
Luciano atq; Appuleio iter ingressus est. Lucian⁹ ^{Lucianus}
nus Appuleio dixit se quādoq; versum in asinū. ^{Appuleius.}
Appuleius sic cōmentū & audiuit letus, & risit, vt
ipse quoq; se in asinū mutatū esse plurimis narra
rit, & in primis Martiano Capelle, & Sulpitio Az
pollinari, & Baptistæ Pio, & Philippo Beroaldo.
Homerus magna vtriusq; gētis & anxia expecta
tione in domiciliū veritatis venit. Ibi inuocatis
de more musis, quū tandē post multa carmina sa
tis bene suo iudicio proēmatus ad rē venit, om
nia vt mādata habebat, exposuit. Admissus cōci
onī Dion Prusiensis exclamauit nihil cū eiusmo ^{Dion prusi}
di legato cōuēturū, fictū, cōcinnatū, cōcretū, co ^{ensis.}
agmētātū esse falso & mēdacio, mirū nī secū attu
lerit Vlyssēm suū omnia mētientē. Veritas inter
turbatorē illum pedibus extrahi concione iussit.
Nam ipsa, modo se tātæ multitudīni, quanta in
falsi regno versabatur, insinuaret, nullas conditi
ones honestas tantum aut etiam tolerabiles recu
sabat. Itaq; conuenire aliquid omnino volebat,
interrogatus veritatis verbis Homer⁹ quēadmo
dū affinitas posset coire, quū infœcūdum semper
fuiſſet falsum, respondit vnica ratione id futurū,
si cultum fucumq; falsi admitteret, id esse cum
suo

IO. LODO, VIVIS.

suo principe sacratissimo fœdus, eam non affinitatē modo sed propinquitatem & gentilitatem, se & fucum illum totū in promptu habere, & scientissimū esse fucandi, vt si quis esset alius, & vt intellexit veritatem tam alienum & suæ naturæ inimicum fucum aspernari ac abhominari, cœpit de fuci vtilitate sic differere, versibus quidē & græce verū ipse latine & soluta oratione dicā, vt institui. Principio cōtecta inuolucris illis veritas multis erit admirabilior, nēpe rarior, vnde admiratio nasci solet, ostendit hoc exemplo multorū virorū illustriū, quorū vita quo maiore esset auctoritate ac veneratione, procul a frequētia acta est, vt Periclis Athenis, & Romæ Tiberii Cæsa. Hinc vbi quis detecto amiculo ad corpus ipsum veritatis penetrarit gratiorē fore veritatē nempe labore partā, tū etiā chariorē, videlicet nō exiguō precio emptā. Natura rerum ita fert, vt puteant vltroneę merces, & plerisq; rebus nihil aliud parit æstimationem, nisi q̄ charo venduntur. Veritas se libentius nudā acturū respōdit, eo cultu satis multū in animis hominū suo precio valiturā, naturāq; suam si recte ab ingeniis humanis sit percepta, gratissimā fore omnibus & incredibiles amores excitaturā sui, Homerus se nō dubitare

De fuci vtilitate,

Pericles
Tiberius

VERITAS FVCATA,

tare ita esse, quæ veritas diceret, ait. cæterū nosse se mores & ingenia sui populi, illa se habere mās data, quibus repudiatis, trāsigi vix quicq̄ posset. In consilio veritatis quū amplius deliberandū es set pronunciatū, res in posterum diem reiecta est.

Lautia sub vesperū Homero missa, & habiti ho-

Lautia
Homero.

nores permagni admirādo ingenio, ductusq̄ per totā veritatis regiā, explicata lōgo sermone a ductoribus singula. Rogauit ductores Homerus vt ad rēpub. Platonis se ducerēt, quā non ingressu-

Respublica
Platonis.

rū se Plato sit minatus, nō aberat procul deserta, vt quā soli incolerent Socrates & Plato, fundamē

socrates

tis magno iactis molimine a Socrate marmora rio. ædificiū tantū delineatū erat a Platone, pro-

marmora
rius.

positum ante portā ad corrogandas a prætereū-

tibus stipes in expensas operis. Aiūt proximis Ca-

lendis atticis ab Academicis excitatum iri muros & domos. Quod Homerus vbi cognouisset, risit

Platonis minas, & ipse vicissim illi est minatus, eū tam desolatā ciuitatem inculturū, sed submo-

nit⁹ est Homerus, facefferet illinc mature, priusq̄ egrederetur Socrates retibus & spinis horrēs, ne

Socratis spi
ne & retia

caperetur, aut pūgeretur, Præsertim quū etiā acutissime cernentes vix eiusmodi pericula salui eua-

dant. VI. Facere nō possum quin inter los

C i quar

IO. LODO, VIVIS.

quar, qui quælo Homerus versari cū Luciano &
 Appuleio, & alloqui Platonem potuit, & memis-
 nisse Ciceronis, Periclis, & Tiberii Cæfaris, quum
 ipsorū inter se ætates tot sæculis distent? Vide ne
 parū verisimilē fabulā narres, VER. Inepte,
 ceu nō simile apud Homerū legeris, & Virgiliū?
 illi omnes vel defuncti vita se cognouerunt, vel
 multis annorū millibus anteq̄ veniret in vitā, vt
 Pythagoras & Plato crediderūt, an tu tantorum
 philosophorū audebis repugnare sententiæ quæ
 te autoritate reuincet, si rationibus nequeat? Py-
 thagoras nihil aliud afferet, q̄ αὐτὸς ἔφα. & Plato
 deū se philosophorū esse obiectabit, VI. Intellis-
 go, quorsum spectet fabula, VER. Vbi me inter-
 pellasti? VI. Prope rēpu. Platonis ad serum ferre
 diei, VER. Plane vtrūq; est nocti proximū ad-
 monitus igitur est Homerus instare noctem, dus-
 ctusq; in hospitium publice datū adhibiti eius cenæ
 Empedocles, Lucretius, Varro, Lucanus, Silius
 Italicus, Iuuēcus, Sedulius, Ausonius, Prudētius,
 Arator, Prosper. Varrone multū querulo & idē-
 tidē imurmurāte excessisse cōuiuas numerū mu-
 sarū. qd' quū intellexisset Ausonius suspicat⁹ de
 se queri, magnos iniecit griphos de numero mu-
 sarū, vt nemo quiret expedire, ita molesta in præ-
 sens

Pythagoras
 Plato

Homerices
 et con-
 uicia

Ausonii
 Gryphus.

VERITAS FVCATA.

fens Varronis quærela exclusa est. Ad exhilaran-
dū cōuiuiū Appuleius quædā dixit de Asino. Luz-
cianus suas veras narrationes exposuit, quas nec
ipse, nec alius quisq̄ vel vidit, vel audiuit, vel cre-
det. Ea nocte multa secū veritas reputauit, & rez-
uoluit, multa cū intimis cōsiliariorū tractauit de
hoc fucō, esse quidē rem veritati exhorrendā, sed
metuere se obstinaces aliorū animos, nō sine ma-
ximo dolore tantū hominū prætermisurā, itaq̄
visum est certis cōditionibus accipi mādata. fucū
in totū nec admitti nec reiici, vocatus est Home-
rus, & hæc illi dictæ sunt cōditiones in regnū fals-
si perferendæ.

¶ Prima conditio.

¶ Fama publica bellua multorū capitū, libero, ^{Fama} li-
centi, effreniore, indomita, immoderata, magna
errorū magistra, finget, refinget, reconcinnabit,
cōponet, tradet, fucabit in veritate, quæ libuerit,
& quatenus libuerit, hæc authores siue cōposito-
res siue fictores, qui græce poetę nominātur, si cō-
scripserint, sine vicio esto & fraude. Nā cōfingere
aliquē eorū & cōminisci id totū, quod referat, in-
eptū videbitur, & mēdacē potius, q̄ poetam esse.

¶ Altera conditio.

Quū ante Olympiades, quarū initiū est quadrin-
gētis ānis post dirutū Iliū, triginta āte cōditā Ro.

olympiades

C ii Aeschilo

IO. LODO. VIVIS.

Aeschilo Athenis Archōte omnia a rerū scripto-
ribus tradantur cōfusa, permista, perturbata, licē-
tius res gestas fucari & cōtegi ius fasq; esse, modo
summe & veluti nuclei reseruētur veritati, relicta
a magnis authoribus & cōsensu publico iam ap-
probata nō sine dedecore ab insequētibus poetis
mutatū iri, idcirco nō explodi fabulā Didus Vir-
gilianā, primum q; de iis quę ante Olympiades,
tū q; iā ante ab Ennio vulgatā, tū etiā q; opiniōe
cōmuni & fama receptam, sic, n. a plurimis crede-
batur Aeneā in Affrica fuisse cū Didone & post
eius necē Annā sororē in Italiam venisse, quę sub-
mersa in Numico amne Anna sit perenna, cui ad
Idus Martias sacrificetur, cum votis annandi &
perennandi.

¶ Tertia conditio,

¶ Res quę post olympiades actę sunt integrę
manebūt veritati, nisi q; appingere aliquid lice-
bit decoris aut gratiæ aut voluptatis aut etiā vti-
litatis morūq; causa, laudari idcirco Virgilium,
qui quū multa sibi in rebus Aeneę permiserit, v-
bi ventū est ad Romanos obseruator fuerit veri-
tatis, vt in. vi. Aen. & VIII. Et merito religiosius
scripsisse Lucanū, & Siliū, q; Valeriū Flaccū, in-
duxisse tamē inferos loquentes, & quosdā pręteri-
ta & cūctis nota vaticinātes, aut alia mediis reb;
gestis

Didonis fa-
bula

Ann.

Post olym-
piades.

VERITAS FVCATA.

gestis, quę venerē & gratiã pariãt carmini, verita
tē rebus nō tollant.

¶ Quarta conditio

¶ Admiscere veris licebit falsa, modo ex iis quę
ante olympiades reiiciũtur, quęq; fabulosa nũcu
pantur, & excurrere in hęc.

¶ Quinta cōditio

¶ Quoniã morũ meliorũ gratia multa sunt con
cedenda, quęcũq; vel ad mores spectabũt, vel ad
aliquē vitę vsum libera relinquentur scriptoris
bus, adeo vt sequi in totum falsum, & apologos
comminisci permittatur, hic & nouę comedię pi
cturę humanorum affectuum, & dialogis, qui
multum comediis accedunt, esse locum.

Apologi.
Comedię
Diologi

¶ Sexta conditio.

¶ Omni tempore omni ætate omni scriptorum
generi ius erit veritatem fucare ænigmati, abus
sionibus, translationibus, quę latissime patent

¶ Septima conditio.

¶ Quisquis de re ad artes & eruditionē spectãte
scripserit siue oratione numeris soluta, siue astric
ta veritatē purã putã artiũ relinquet, quãtũ sen
tentia eius fert, nisi metaphoris se vestiãt, si qua
attulerit coloraria vel additamēta superioribus
cōditionibus tenetor.

¶ Octaua conditio.

¶ Si quũ fucabitur veritas, nō adsint negotio ge
rendo veresimile, constantia, & decorum absona
inepta,

IO. LODO. VIVIS.

inepta, ridicula, explodenda, exhibilāda, reiicienda
omnia futurū.

¶ Nona conditio.

¶ Si quis prorsum animi sui gratia falsū affecta
ri statuerit, nec ad mores aut vitæ vsum deflexe
rit, ne desint principi illi comites, permitti, modo
insigni aliquo distinguātur id professi, donēturq;
ciuitate milesia amēna & deliciosa, circūferāt etiā
secū in sermone delicias, lusus, & vtrāq; Vulcani

Clodius Albinus Al vxorē, viuātq; cū Luciano, Appuleio, Clodio albi
Aristides. no principe Ro. Aristidē poetā procacē libidinos
sum impurū si cōtētiosius agat, placere nō moue
ri sinibus, idq; optimo iure, quū Appuleius eodē
sepe crimine teneatur, honestissim⁹ alioqui & ma
gistratus ciuitatis. Hic instāte & christianorū &
philosophorū manu Aristidis mētione submoni
ti adiecta est nō cōditio sed adhortatio vt proxis
mo, S. C. abrogaretur Catulli lex quattuor lata
Catulli lex. versiculis similibus iis, quos olim Phaleucus Ces
reri cātauit. Nam castum decet esse pium poetā
Ipsum, versiculos nihil necesse est,
Quitunc deniq; habent salem & leporem,
Si sunt molliculi, & parum pudici,
Tum etiam ne inania, & nulli futura vsui cātens
tur, sed adiuncta sit voluptati vtilitas.

¶ Decima conditio.

¶ Siquis

VERITAS FVCATA.

¶ Si quis aliter q̄ his cōditionibus præscribatur, fucarit, dixerit, fecerit, nec apud verum nec apud falsum sit ei honos vllus, sed gymnasiis palestris, diatribis, scholis omnibus vilis sine auctoritate, sine honore, sine nomine, censu classe, cēturia, sine ciuitate eiicitor. Hæc vt, S. C. & plæb. scito approbentur more atq; instituto maiorum, fraudē qui fecerit, in fraude esto.

Iussa sunt scribi hæc per scribas publicos, partim per M. Terentium Varronem, partim per Qu. Horatium Flaccum, partim per Cæliū Lactātiū Firmianum, nonnulla excipere te iusserūt. VI.

Me scilicet? vide ne satis habitura sint ponderis quæ a me scribantur homine ingenio minus q̄ mediocri, eruditione nulla, & prope Academico.

VER. Non habebunt pondus q̄ a te scripta sed q̄ a veritate iussa. VI. Quā putas equis anis mis inclusuros his se limitibus poetas genus hominū vagū & liberum? VER. Ecquid latius dici potest vel liberius istis finibus? vt in eis expatia ri, currere, vagari, errare laxissime pro arbitrio queant. vt non patentiora sint prata Diui Iob, in quibus te nuper deambulantem cum illis duobus honestissimis adolescentibus offendi. VI.

Nicolaū Votoniū dicis & Hieronymū Ruffaldū, ^{Hie. Ruffal} ^{dis} quæ

IO, LODO, VIVIS.

quæ ingenia mi Vergara: qualia futura olim sæculi sui ornamēta: nisi, qđ auertat deus, vel fortuna illis inuiderit, vel ipsi sibi. VER. Gaudeo es quidē talia abs te formari ingenia. VI. Si ipse nihil magni & præclari factus possum parere, at saltem ad pariendum alios adhortabor, faciamq; quod vel effætę istæ, vel steriles mulieres, quę obstetrices sunt, vbi puerperę esse nequeunt, & quę admodum Horatius inquit.

Fungar vice cotis acutum.

Reddere quę ferrum valet exors ipsa secandi.

Munus & officiū nil scribens ipse docebo.

Vnde parētur opes, quid alat, formetq; poetam.

Quid deceat, quid nō, quo virtus, quo ferat error

VER. Hęc iam aliorum spectāt, & tu incipis

σιχολογίζεσθαι, itaq; nō hic maneo. VI. Sapis ne

te enecē molestia, nō missura cutē, nisi plena cruz

oris irudo, sed nihil esset, quod metueres, si scires,

q̄ cito me ex parnasso deficiat aura. VER. De

sine iam parnassos, & Helicones, & prieros iactas

re. vides esse horam cœnæ, & exordiris altius ines

ptias, vt ad ambas aures nugis expleti, ad imum

stomachum vacui esuriamus.

VERITATIS FVCATAE FINIS.

qui libellus ante hac non fuit æditus.